

10/c A nagyszünetben az orvosi rendelőbe kell mennie azoknak a tanulóknak, akik szemüvegesek, vagy sportkörre járnak.

A 23-as létszámú osztályból legalább és legfeljebb hányan maradhatnak a terebben, ha 5 gyerek visel szemüveget, 9-en járnak sportkörre, és aznap nem hiányzik senki?

Készíts halmazábrát! (Halmazábrákat?)

10/d Márta könyveinek öthatod része a szépirodalmi mű, és az összes könyvének éppen fele vászonkötésű.

Márta könyveinek mekkora része lehet olyan szépirodalmi mű, amely nem vászonkötésű?

NANSZÁKNÉ DR. CSERFALVI ILONA

Debrecen

A sport és az iskola

Zokniban szalad 25 kislány és leány a tornaterembe, a tornacipőket kezükben tartják. Önfelédten futnak először egy kört, csak azután ülnek le a földre, hogy felhúzzák a tornacipőt — alig tudják kivárni, hogy végre elkezdődjön az óra. „Eredetileg ma szertornát szerettem volna csinálni veletek — mondja a testnevelő tanár — de tudom, hogy azt nem nagyon kedvelitek, ezért ma játszani fogunk.” Taps, örömkriáltások hangzanak, némelyik gyerek felugrik, összevissza szökdel, magasba nyújtja

a karját — „Hahó, játszani fogunk!” Így kezdődik a testnevelésóra az egyik iskola negyedik osztályában.

Az iskolai sport újra meg újra viták tárgya, és különösen olyankor, ha él-sportolóink a nemzetközi versenyeken csak szerény helyezéseket érnek el, vagy éppen-séggel semmiféle trófeát nem hoznak haza. Mindig olyankor válik közbeszéd témájává ez a kérdés: vajon eleget sportolnak-e az iskolában a gyerekek.

A heti rendszeres testedzés még a legtöbb iskolában csak pusztá elmélet, s bizony, igen messze állunk a filantrópusok követelésétől, akik már a XVIII. században a mindennapi tornáért emeltek szót. „Napi egy óra sport a jelenlegi feltételek között illúzió, noha ma is ez tekinthető optimális elképzelésnek” — mondják a tanárok.

Ám a sok hiányzó tornaterem, a meglevők felszerelésének fogyatékoságai, a nem kellőképpen vagy részben rosszul képzett testnevelőtanárok, önmagukban is okai a jelenlegi, nem éppen rózsás helyzetnek.

Kétségtelenül történt az elmúlt években egy és más, épültek tornatermek, sportudvarok, szodák — de ezek nem elegendők. Mindemellett néhány iskolában erényt csináltak a szükségből. Abból a meggyőződésből kiindulva, hogy a sport az oktatás és a nevelés nélkülözhetetlen eleme, amely ráadásul fontos kiegészítő — kiegyenlítő feladatot is ellát, különféle munkacsoportokat alapítottak, amelyeket a diákok délután szabadon látogathatnak. Ezekben a szakkörökben a legkülönfélébb sportágakat űzik: evezést, szörföt, vitorlázást, gyakran olyan sportokat, amelyeket a tanítási időn túl is gyakorolhatnak. Az úgynevezett célhetek alatt is, amikor a diákoknak alkalmuk nyílik arra, hogy két héten keresztül egy meghatározott témával foglalkozzanak, nagyon népszerűek a sportfoglalkozások. Némelyik iskolában valóra váltották a hetvenes években született „aktív óráközi szünet” gondolatot. A mindennapi mozgás az, aminek nem szükséges mindig a testnevelés órák keretében megvalósulnia. Megpróbálnak az iskolaudvarokon játéklehetőségeket teremteni olyan mozgásra felhívó játékkal, amelyek az egyes korosztályoknak megfelelően más és másfélék. Például szörme- vagy műanyag labdákkal, hogy sem a gyerekeknek, sem az ablaküvegeknek ne essék baja, a matek és a földrajz között le lehet játszani egy focimeccset, vagy asztalitenisz-asztalokkal az iskolaudvaron az idősebbeket lehet arra készíteni, hogy ne csak a falat támasszák, hanem mozogjanak is valamelyest. Ám mindeme törekvések csupán dicséretes kivételek, egyik sem változtat érdemlegesen az alapvető gondon. A gyerekek és fiatalok közel fele testtartási és mozgási hibákat mutat, vagy mozgásának összehangoltsága gyenge. Olyan szám ez, amely nem okoz különösebb meglepetést. „Pontosan a városi gyerekeknél figyelhető meg, hogy mielőtt az iskolába kerülnek, kevés mozgási tapasztalatot szereznek” — említi saját tapasztalatait egy iskola igazgatója, aki maga is testnevelő tanár. A fára mászás, a falakon való egyensúlyozás ritkasággá vált a városok vonzaskörzetében. Melyik utcán lehet ma még játszani? És ha még lehetne is, ugyan kinek lenne kedve az aszfaltozott földön „csatákat” vívni, vagy bármiféle labdajátékot játszani?

Az iskola olyan intézmény, melyet minden gyerek végigjár. Éppen ezért különösen fontos megragadni az alkalmat arra, hogy a fiatalokkal az alapvető mozgásmin-tákat begyakoroltassa, hogy bemutassa a sportágak sokoldalúságát; éreztesse: a sport örömet szerez; serkentsen a gyerekeket arra, hogy iskolai éveik eltelte után is sportoljanak.

„De beléphetnek a gyerekek számos sportegyesület valamelyikébe is, oda önként mennek, és nem kapnak semmiféle osztályzatot, mint az iskolában” — ez az egyik gyakori érv, ha az a vád kerül szóba, hogy túl keveset mozognak a gyerekek. „Egyesületben legszebb a sport” — így toboroznak újabban új tagokat az egyesületek. Mégis a gyerekeknek és az ifjaknak csak mintegy fele fogadja el a sportegyesületek ajánlatát. Ezért kell szorgalmaznunk: Több sportot az iskolákban!